

Windsorban az egyik egyetemes december 17-én este 7 órára a Lancaster Hallban gyűlést tervezett, ahová szónokot az Egyesültekből vártak. A téma „Oroszország” lett volna, ahol a szónok kint volt „tanulmány-uton”. A Mounted Police már délután titokban munkában állott. Követte azt az egyetemes tagot, aki házról házra járva intézte a meghívásokat. A Ferrynél készenlétben várta a titkos rendőrség a szónokot és minden magyarát nélkül visszakényszerítették Detroitba. A gyűlésen pedig fényke körül észrevétlenül megjelentek a titkos rendőrök, de mivel a gyűlést nem tartották meg, csak megfigyelő munkát végeztek. Ebből a windsori esetből látjuk, hogy egész Keletkanadára kiterjedő hajszát folytatnak kommu-nisták után és itt az ideje, hogy ez ellen megmozduljon az össz-magyarország.

KANADA TÖRVÉNYEI MASOK MINT AZ EGYESÜLTEK TÖRVÉNYEI

Sok egyetemes tag lázadott a szónok deportálása ellen, hát még ha tudnák, hogy körülöttük is húzódik a láthatatlan gyűrű. Törvényellenesnek tartották a „vörös” atyafi deportálását, — mondván, hogy polgár az Egyesült Államokban. Pedig ez volt a legkevésbé, amit a rendőrség tehetett. Ha a detroiti határrendőrséget figyelmeztették volna, hogy vörös volta miatt küldötték vissza a lázítót, akkor Amerika sem fogadta volna vissza. Van az Egyesült Államok alkotmányának egy pontja, amelyben minden látogató és új polgár eskü alatt vállalja, hogy nem kommunista és nem tartozik semmiféle titkos szervezetbe. Vagy hamis eskü, vagy titkos propaganda miatt könnyen meglátják a szeretett Oroszországot azok, akik ide Kanadába me-részkednek, hogy a magyarok becsületét beszennyezzék. Nem fűdjük, kik a tulajdonosai, meg a szerkesztői ennek a lapnak: so-kat látunk abban „idegen” ne-

veket: Cellert-Grün, Bálint-Braun stb. Ezeket megkérjük arra, hogy írják dolgalkat azután anyanyelvükön, de ne boldogítsák a magyarokat. Nincs ab-ból semmi becsület, ha a tisztességes, törekvő magyarokat min-denféle álnok szemfényvesztés-sel a rendőrség kezeire juttatják, s kiteszik országos megbé-lyezésnek csak azért, hogy a zavarosban azután ők halásszanak. Kanada törvényeiben van erre orvoslás. Az egyesültekből pedig amúgy is csak közutálat-nak örvendenek ezek a népbol-londítók.

MIT TEGYEN A MAGYARSÁG AZ ORSZÁGOS MEGBÉLYEZE ZÉSSEL SZEMBEN

Ahol megvan a Magyar Szö-vevény helyi szervezete, gyűlje-nek egybe az egyházak és egye-sületek vezetői: foglaljanak ál-lást a szennyes propaganda el-len. Tagadhatatlan, hogy eddig Torontóban, Hamiltonban kap-tak lábra leginkább. Végezzenek az egyetemes először nagytakarítást a saját portájukon! Amelyik egyesületben gyanusak vol-tak a vezetők, távozzanak azon-nal. Ha valahol bizonyítékok vannak arra, hogy valaki előf-izeteket toborzott a vöröslapok számára adják át a rendőrség-nek haladéktalanul. Kérjük fel-továbbá Kovács tisztelést, hogy vigye a magyarság meg-mozdulásának adatait és bizo-nyítékait a nagy angol lapok e-lé és kérjen elégtételt az össz-magyarország számára.

Országosan megbélyegezzék a vörösök: mert a GLOBE toron-toi lap támadó cikkét átvette Ka-nadának minden nagy lapja. Or-szágos megmozdulással szem-ben országos elégtételt kell sze-reznünk!

GYERMEKE MEGSERÜLÉSÉNEK HALLATARA HOLTAN ROGYOTT ÖSSZE

Ottawából jelentik, hogy Mrs. Eva Boyer holtan rogyott össze, amikor h-rül adták neki, hogy kislánya elesett az iskolában és megsérlette magát. A kislány sérülése egyáltalán nem volt veszélyes és már részt is vett sze-rény édesanyja temetésén.

Herceg és cseléd lány házassága

A nagy szenzáció, amelyről e-lőzően annyit beszéltünk, most már valóság. Herceg Leuchten-berg Miklós, Nagy Napoleon el-ső feleségének, Josefine Beau-harnais-nak leszármazottja és Müller Ella, Fürst Eugénia mün-cheni fődrásművésze és minden-es leánya, házasságot kötöttek. Az esküvő nagyon egyszerű volt. Összesen három autó hozta a vendégeket a Szent Anna temp-lom elé. Az elsőből a vőlegény szállott ki. Magas, karcsú, vidám fiatalember. A következő autó a menyasszonyt hozta. Néhány barátja azonnal körülfogta. Bájos arcú, kedves teremtés, cso-dálózó, nagy kék szemekkel. A harmadik autóból a tanúk jöt-tek. A szertartás is nagyon rö-vid volt. Amikor a pap megáldo-tta a fiatal párt, néhány ismerős kifejezte szerencsekívánatait és azután az új házasság visszaül-tek kocsijukba és lakásukra mentek. A lakás: egy kis buto-rozott szoba. Többre nem telik a hercegnek, aki pedig jogosan viselheti a „fenség” címet és a-ki a herceg Leuchtenberg-ház feje. Müller Ella mindenleány férje büszke, nagy családának hajtsa. Mikor Nagy Napoleon feleségül vette az özvegy Jose-fine Beauharnais, ennek már voltak gyermekei, akiket Napo-leon adoptált. A legidősebb volt közöttük Beauharnais Jenő, a kiváló katonai tehetség. Napo-leon unszolására a fiatal tábor-nok Miksa bajor király leányát Amáliát vette feleségül, akivel igen boldog házasságban élt. E-gy herceg legidősebb fia a por-tugál királynőt vette feleségül, néhány év múlva azonban meghalt. Gyermekei nem maradtak. A második fiúnak, Miksának I. Miklós orosz cár leánya, Mária nagyhercegnő lett a felesége. A családnak minden tagja a házasság következtében „császári fen-ség” lett és ezt a címet nemcsak Oroszországban, de Bajorország-ban is elismerték. Miksának e-gyik leánya don Pedronak, Bra-

zília császárnak lett a felesége. Az orosz ágból származó egyik herceg Leuchtenberg az utolsó cárnak volt hadsegéde. Müller Ella férje ennek a fia. A fiatal herceg katonai nevelésben részesült, a szeptérvári katonai iskolának volt növendéke, ahol a cári udvar legelőkelőbb család jainak fiaival meghitt barátság-ban volt. A háború alkalmával a kozák testőrezredben szolgált majd a vezérkarba osztották. A forradalom alkalmával neki is menekülnie kellett. Előbb Konstantinápolyba ment, ott meg-nősült, de felesége csakhamar el-hunyt. Azután sokat járt-kejt, megfordult Franciaországban is de sehol sem tudott jobb elhe-lyezést nyerni. Sorsa azután Münchenbe vitte, ahol a zenei pályára adta magát, mert erre nemcsak kedve és hajlandósága de tehetsége is volt. Azután kar-mester lett, több hangversenyt sikerrel vezényelt. A herceg je-lenleg 32 éves, felesége 22 éves. Herceg Leuchtenberg mostani feleségét ezeltől egy évvel látta meg és rögtön megszerette. A hercegi család hallani sem a-kart a házasságról, de a szerel-mes fiatalember nem engedett.

LÁTHATATLAN REPÜLŐ-GÉPEKET ÉPITENEK ANGLIÁBAN

Jókat csodálatos fantáziájában szü-letett meg az „Ichor”, az a titkosan összetett anyag, amely a jövő szá-zadban (mi már benne élünk!) meg-olajja a repülést, a vértelen háború és az örök béke problémáját. A nagy mesemondó az „Ichor” feltalálóját, Tatrangi Dávidot a mi korunkba. tán egy évtizeddel előbbre helyezi: és most, ha a titkosatos híradások csak némi alapja van, azt kell hinnünk, hogy az Ichor problémája meg van oldva.

A londoni Tribune szolgál a szin-te fantasztikus hírrel: azt írja, hogy az angol kormány a legnagyobb titok-ban foglalkozik egy olyan repülőgép-pel, amelynek a tökéletes biztonság-át kívül megvan az a képessége — és

és a szin-te egészen tökéletes lesz. Mindössze azszal a kárral jár, hogy gy-lyözősrot, gépfegyvert nem vihet ma-gával.

A plasztnak ezen az előbb em-lített hasznán kívül — írja a Tribu-n — megvan az a tulajdonsága is, ho-gy mivel a csövek tökéletesen, úgyaga-ran átlátszóak, a pilóta nyomban ész-reveheti, ha a csövek túlhevültek, ti-szák, szóval idején eljéjt veheti mir-den incidensnek. A mellett a légkö-rviszonyok sem gyakorolnak káros ha-tást a plasztra, amelyen egyáltalán nem fog a rozsdá. A repülőgép ves-zetlje egy kallitkasszerű kis alkotásba helyezkedik el, amely szintén a töb-hetetlen és teljesen átlátszó anyagból készül. Ha a repülőgépet mégis tőr-álá vonják — és ez a legesodálto-sabb ebben a titkosatos találmány-ban — a gránátzilánkok sem ten-nének különösebb kárt benne és külvé-rséges hegesztéssel helyre lehetne hu-v-ni az ilyen természetű defektusokat.

találkozunk. Ha ked nem használná, sze a csürbe rövid is vol-na a sáze nincs is szüksége rá. . .

Bőven buzogott belőle a szó, hogy az öreg kapzsisaága benyel-je a gögjét.

— Kár is volna, hogy ott kor-hadjon. Nincs is semmi alája vetve.

Az öreg rosszmáját dagadásra kente a szó.

— Meglássuk.

— Nagy szükségem volna rá, mer, — ha addig alkalmas nem kínálkozik — a jövőheti vá-sárba lovat veszek s a bodoki zsidó forint nyolevanat veszen érette.

— A kettőért?

— Az a súlyt — egyér a muc-kos. Gondoltam, ha ked idead-ná, még fuvar se kéne.

— Mennyivel akarsz lovat venni?

— Hát azt tartom, a jó loért nem kár a pénz.

— Mégis.

— Százötvenig könnyen el-mennék.

— El-é?

— Tán ked nem javálja?

— Vagy igen. Ha fuvarozni akarsz, erőst jó lovak kellene-k.

— Eppen így gondolom.

— S jól kell őket tartani.

— Jó szaraz szénám van. I-gaz biz, a kednek gondolom, va-gyon főléslégen alomnak va-ló.

— A van. Még pedig olyan, hogy másutt enni adnák az ál-latoknak.

— Ugy, ugy — hallám — ken-te az öreg rossz oldalát a legény.

— Mert én cséplés után tü-sztént behordám. Egy percet se ázott . . .

Az öregem nagyot növelt a magabámulata. Kiduvadt a mel-le, keze felfele lökte, hosszú, vé-kony szőke bajuszát. Sárga pléh dohánypikszist vett elő, megállt és cigarettát sodort. Közben kibuggyant belőle az ön-éret:

— A biz a jó gazda olyan, a-kár a güzü.

Egy kis szünet után ismét:

— Az irigyek meg hadd gü-nyolódjanak. Nekem van igaza-m, mer nekem van.

Marcit elsodorta az öreg fel-melegedése:

— Szinigaz Gábor bá. Okos ember ésszel él. Eleget emész-tettem én is magamat, míg meg-találtam, amit kezdjek.

Az öreg a cigarettán babrál-t:

— Hászén, nem mondom, ben-nek meg volna az értelem, csak üdö kell hozzá.

A legény felcsillant.

— Ked sokat segíthetne raj-tam.

— Az öreg kezében megállt a félgkészig cigarettá, csak két so-vány kisujja mutatott a levegő-ben. Nem nézett fel, csak ugy-mondta:

— Mibe te?

— Hát gondoltam, ha vala-milyik este elmehetnék kedéknél beszélném róla.

Az öreg most már megvilágo-sodott. Végignyálazta a ciga-rettát s gyufavékony szomorú-ságán tempósan húzogatta vé-gig az ujjait. Egyik végit az aj-kára ragasztotta s gyufa után kotort. Sunyin mosolygott:

— Este? Hm, a nem igen le-het. Abbiz erőst nehéz, drága-ám a fotogén.

Hunyorgó szemei és sunyó

mosolygása előtt táncolt a ci-garetta.

A legény is elmosolyodott:

— Gondolám, megnézem a gerendákat.

— Este, te Marci, este?

— Hát nappal nem igen van érkezesem.

— Mégis jobb volna, ha nap-pal szoknál bé, arra jártodban.

Ugy esett, hogy a vásárhelyi sokadalom napján Sükösd Gá-bor is felkerekedett. A városi flaszteron a vásártér felé zötyög-tette szekérét a két szürke. A „Nap” vendéglő előtt megállá-podott. A boltajtóból ráköszönt Csákány, a kis fekete örmény:

— Adjon Isten Gábor bá' e-zer éve nem láttam.

— Aknaek sok van ezresek-kei dógozik, szegény ember e-gyig is alig számol. Hogy szó-gál az egészsége, Csákány ur?

— Hát csak így lassan, kö-szönöm. Mi jót hoz kigyelmed?

— Sükösd Gábor ezenközben le-kászálódott a szekérről, oda-ment a kis emberhez. Megrán-totta a derekán a harisnyát és ravaszul mosolygott.

— Megmondjam? No jó szó, megsugom. Hát tűzrevaló, de nem fűttözni, fűstrevaló, de nem is sonka, férfinép hordja a zacskójában, fehérnép mégse ö-rül neki.

— Hát a vajon mi lehet?

Az öreg a kis örmény szőrös fülléhez hajolt s belesúgta:

— Dohány, uram, jóféle pani-ti leveles-dohány, tavalyi.

— Nevétek. Gábor bá a koc-mába ment, csak egy porciót l-vott, azt is csak az ajtóközét áll-tában s már ismét a szekéren

volt. Ugy tervezte, hogy míg az ügyvéd, akinek a széna alá du-gott dohányt hozta, felkel, szét-néz egy kicsit a vásárban. Az ilyen uriember félik nem igen ébrednek 9—10 óra előtt, bőven van ideje.

A köteles Sámuel uccában megtorlódtak a szekerek.

— Mi a csudát csinálnak ke-tek — kiált előre az öreg.

Mások is türelmetlenkednek:

— Gyerünk elől, mer aki az utat elállja, a napot nem fogha-sa meg.

— Az antiját, mi lesz má?

Elülről, hátulról sűrűsödött a kiabálás. Mire az öreg észre-vette magát, ugy beszorult a szekereivel, hogy onnan már se ki, se be.

— Hát mi lesz má, a keserves felhőjt neki?

Lassu sugdolozsba göngyölve jött előlrol:

— Fináncok!

Az öregbe behült a jó me-leg élet, amit a pálnka megsza-lasztott, felállt a szekéren s e-lőre nézett. Ott a sor elején négy-öt finánc járt szekérről sze-kérhez. Még jól elől jártak.

Az öreg lezökönt az ülésbe, nem volt ura egy mozdulatnak se, csak motyogta:

— Mi a manó . . .

Amin ott báványkodik, vala-ki megrántja a zekéje vállát. Vi-téz Marci áll a szekér mellett s nagyhallan mondja:

— Jöjjon ked, Gábor bá'. A szekér s a lovak meglesznek, a dohány meg . . .

— Miféle?

— Jöjjon má ked, mer ha a finánc ideér még büntetés is lesz. Fizetni kell. Jöjjon no,

majd elmondom a többit.

Az öreg álomkorosan mászott le a szekérről. Még gyalogosan is nehéz volt kimászni a kocsk kö-zül. Ugy ment a legény után, mint akit kötőféken vezetnek. . . A szélről visszazérett, a kocsi-ját kereste, búcsuzni akart a sze-kérről, de a legény karon kapta s vitte az állomás felé. Közben elmondta — kétszer, háromszor is elmondta a tervét, míg az öreg megértette.

— A szekeren ott a tábla, a hazakerül, érti ked? A dohányt meg eltagadjuk. A fene mind csak fináncot egyék. Hé . . .

Az öregbe nehezen tért visz-sza a szerteriatd lélek. Csak a-mikor már a vonat rázta, akkor eszmélt magára:

— Tyü, aki megszófolta!

Aztán az ostonon babrál-t a keze. Jó idő mulva a szemköz-tülő legényre nézett. Elkénsze-redetten mosolygott, de lassan átmelegedett:

— Hm, hm, — döcögött ki be-lőle a nevetés. Te Marci, e má lapjára esett.

Egy állomással előbb szálltak le. A három kilométert sietve megjárták, a falu alatt a legény még egyszer megbiztatta az ö-reget:

— Aztán csak ügyesen, Gá-bor bá, most válik el, hogy visz-zakerül-e a két szép szürke.

Mentek egyenest a csendőr-örsre. Az öreg kezdte:

— Örmester ur istálom, meg loptak!

— No, mi jét lopták el Gábor bá?

— A „Sároskerék” csárdá-ban.

— A „Sároskerék”?

— Ott, Vásárhely alatt.

— Mi jét lopták el, öreg?

— Ugy volt, istálom, menné: bé a vásárba Marci-val. Ezzel s Vitéz Marci-val. Hát a csárda e-lőtt megállunk, hogy szusszan-janak a lovak s mi ketten bémé-nénk egy porció italra. Temér-dek nép volt, egy fertályóráb-belétartott, amíg hozzájuttunk. Megyünk ki s hát a szekérnek lovaknak még nyoma sincs. Né-zelődünk fel s le, sehum semmi.

Hát nekieredék, vaj nem is . . . hát bemenenék Vásárhelyre?

— Hát nem kérdeztek ketel-ott a népektől? Senki se látta?

— Nem miik. Azaz kérder-éppel kérdeztek . . .

Marci idejénvalónak látta, hogy közbeszóljon:

— Ugy volt, örmester ur, hogy mondom Gábor bának? Né-lám itt egyetlenben egy szeké-nyoma se fordul, ejjsze a lovak el-fundulának egy más szekér u-tán. Könnyen megeshet, mivel — hogy a sietségben az istrár-got se ódottuk meg. Nézzünk sze előre. Előremenénk. A vá-n-tól — tudja ked — fellátszik az-ut a kistemplomig, de biz a szék-kék sehu sincsenek. No az ánc-ját, azok jól elmenének! Azt hi-mondta Gábor bá: Csak ne-vert meg az Isten valami bitan-got, hogy elhajtja! Mert eze-közti le megismerném. Meg bi-én is — mondom. — Ha már itt vagyunk, nézzünk be a vásárba, hátha megfogjuk az elrablóját. S menénk. Nehéz volt ott látni rengeteg nép gyűlt össze. Az mondja Gábor bá: Hogy legye-varasbéká, aki ellopta, nem bé-v-nám ha a szekér szénát meg . . .